

TÉRDEIMEN INNEN

Reggel Ágyamon fölülök
 átkulcsolom két térdemet
 határposztok innen tovább
 rajtuk túl nem ragadhat el
 sóvárgás makacs úti láz
 a csontjaimnál trópusibb
 üdülőhely célja felé
 nincs érvényes útlevelem
 vonat- vagy repülőjegyem
 turistavágyat oltani
 őrt állnak gyöngye porcaim
 s nincs váltás vesztegethető
 hát várnom rá sincsen miért
 hagyom hogy hintáztassanak
 hadd vigyenek a vérerek
 a rejtélyes utaztatók
 legyen bár belső baleset
 az irány

Horváth Elemér

EVENING LAND

csillagok közé nyújtják meztelen
 karjaikat az erdő gallyai
 kőfalon repkény aluszik sötét
 gondjaival bajlódik a bogár

horizonton birodalmi tüzek
 s falusi kocsmá ég magányosan
 vackán a vándor átfordul megint
 s virrasztóan behúnyja a szemét

kései autó fut át a hidon
 fénynyaláb söpör kóbor bokrokat
 kertek alatt istenfélő kezek
 viszik hazájába az idegent

DŰLÓÚTON

az árok partján beérett a nyár
a katáng őszi delíriuma
elkezdődött remeg a levegő
az ég alján ahol a torony áll

megyünk a hűsítő patak felé
ahol medrét kitaposta egy nemzedék
amely meghalni készül csöndesen

maradj nyugodt hajdani kék gyerek
ha hallod a víz arany csobbanásait
homlokodon gyöngyöző elmúlás
a gyerekkor kísértete

ezüst
harangokra figyel mielőtt távozik

ERŐLTETETT MENET

nem tudom hogyan bírta ki
a férjét kinyírta egy gyilkos csőcselék
azért mert zsidó volt?
azért mert költő?
azért mert mindkettő?
ha olvasom a verseit
rendszerint elbőgöm magam
aztán kamaszosan
kinyílik a bicska a zsebemben
de nem segít
én is csak legfeljebb költő vagyok
hiányérzetek tulajdonosa
konkrét kiebrudalt
a par excellence idegen
s az élet megy tovább
közömbösen banálisan
nem tudom hogyan bírta ki
kicsi öregasszony a messziben
s mindörökre szőke és fiatal